

Čo iné môžu riešiť
tri priateľky,
ak nie chlapov?

Vrásky z lásky

RICKI SCHULTZOVÁ

Vrásky z lásky

Vrásky z lásky

RICKI SCHULTZOVÁ

Original title: Ricki Schultz: MR. RIGHT-SWIPE
Copyright © 2017 by Ricki Schultz
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing,
New York, New York, USA. All rights reserved.
Cover design by Connie Gabbert
Cover copyright © 2017 by Hachette Book Group, Inc.

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2017
Translation © Katarína Slivková, 2017

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti
sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne,
a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými
alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami
či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80- 8142- 665-0

*Venujem mame a otcovi.
(Prepáče za všetky poznámky o penisoch.)*

1. KAPITOLA

Hodím do seba tequilu. Je jemná. Nenapne ma z nej ani sa nezmraštím. Tentoraz som si nevybrala lacnú žbrndu. Pijem Patrón, čistý neriedený chľast na uvoľnenie, ktorý ma dostane do nálady, kým sa tu ukáže ten idiot.

Ak sa vôbec ukáže.

Stropné svetlá sú rozmiestnené cikcakovito, čo vyzerá dosť uletene. Ich teplý jas zahaľuje nešťastníkov na barových stoličkách oranžovožltým závojom. Na jednej sedí žena v minisukni s leopardím vzorom a flirtuje s chlapíkom oproti, ktorý sa podobá na Jacka Palancea. Tak horúčkovo si prehadzuje nohu cez nohu, že buď s ním chce okamžite skočiť do postele, alebo má tam dolu infekciu. Párik v rohu sa zasa rozplýva od radosti, lebo si konečne vyšiel na rande, a nemôže uveriť, že svoje dieťa dal strážiť kamarátovej malej sestre. Ďalším návštevníkom je nervózny päťdesiatnik v kaki nohaviciach s pukmi, ktorý pred sebou krúti obrúčku, akoby hral ruletu.

No a potom som tu ja.

„Ešte jednu?“ opýta sa barman skôr, ako si utriem ústa a na jazyku prestanem cítiť chuť alkoholu.

„Už by som nemala.“ Prsty si priložím k hrudníku a pery si jemne osuším vreckovkou – tvárim sa, akoby som bola stelesnením slušnosti. „Môj lesk stál viac ako ten mizerný pohárik.“

„Takže áno?“ Zdvihne kútiky úst. Buď na mňa práve zapôsobila tequila, alebo jeho feromóny, ale zrazu som ako v ohni a uvažujem, aké by bolo, keby sa perami dotkol môjho krku či mojej hrude.

Vtom vyskočím, lebo mi zabzučí mobil.

Valerie: VELA ŠŤASTIA!!!!!!

Vzápätí zavibruje znova.

Quinn: Už prišiel???

Píšu cez skupinový chat a podľa načasovania viem, že sú spolu. Určite popíjajú fľašu červeného vína, sedia vo Valerinej obývačke a pozerajú *Skutočné paničky z Atlanty* alebo podobnú hlúposť.

„Prečo nie?“ Rázne plesnem dlaňami po barovom pulte. „Som predsa dospelá,“ poviem barmanovi, ktorý sa uškrnie.

Keď odíde po fľašu, schytím telefón.

Ja: Ste trafené. Ideme iba na pohárik.

Upokojte sa. A prestaňte používať toľko interpunkčných znamienok!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Pri pohľade na množstvo výkričníkov sa usmejem popod nos a hodím očkom po barmanovi. Je ku mne obrátený chrbtom, obťahnuté čierne tričko mu zvýrazňuje plecía.

Posotí ku mne pohárik, akoby som bola na pracovnom pohovore a práve mi hodil papierik s výškou môjho budúceho platu, a uprie na mňa tmavé oči. „Muž, s ktorým máte rande, je šťastlivec.“

Ten jeho prízvuk! Žeby bol portugalský? Možno ho len predstiera, no je mi to jedno.

Ironicky sa zasmejem. „Jasné. Určite som preňho ako výhra v lotérii.“

Vyprázdním druhý pohárik a hneď mi udrie do hlavy. V prstoch na nohách pocítim mravčenie ako v horúcu letnú noc s Jessem, keď sme sa zašili do nenápadnej kaviarničky.

Odrazu sa mi o driel obtrie niečia ruka, a tak zoskočím zo stoličky.

„Rachel Wallaceová?“

S očami rozšírenými od údivu sa pozriem na barmana, akoby to bol môj najlepší homosexuálny kamarát, a otočím sa naspäť. Poďme na to!

„Presne tak, ale volajú ma Rae,“ odvetím a podám mužovi ruku.

Premeriam si ho od hlavy až po päty. Aj on ma v duchu zhodnotí a zdanlivo mu odľahne.

Má na sebe polokošeľu, čo je fajn.

K nej si vzal tmavé džínsy, ktoré nie sú také obťahnuté ako moje šaty. Super.

Skombinoval to s vysokými teniskami. *To myslí vážne?*

Na hlave má kohúta.

Predstavovala som si ho inak.

No aspoň sa oholil a zdá sa, že účes a topánky sú na ňom najhoršie.

Vyzerá celkom schopne.

„Rae. To znie dobre. Inak, som Ty.“

Keď na mňa uprie modré oči, potlačím smiech. Fakt sa tak volá?

„Pravdaže.“

„Prosím?“

„Zatiaľ ma o nič nepros.“ Otočím sa a ukážem na vedľajšiu stoličku. Cítim z neho vôňu Armani Code, ktorá sa mi páči, a tak mu dám šancu.

Zadíva sa na barmana, akoby mal o chvíľu skončiť na dne priepasti, a vtom pocítim niečo v hrudi. Snažím sa to zahnať, ale nemôžem sa dočkať, kedy poviem dievčatám, že predsa len mám nejaké pocity.

To je pokrok!

Barman sa vráti s ďalšími dvoma pohárikmi.

„Upokoj sa,“ zamrmlam si popod nos a ruku si znova pritisnem k hrudníku. Skontrolujem jeho prstenník. Nemá obrúčku.

Sústred' sa!

Na Tya, nie na barmana.

„Teší ma, Ty. Prosím, prepáč...“

„Si očarujúca.“

Keďže pri tom žmurkol, nie som si istá, ako to mám brať.

Obdarím ho úsmevom a letmo prikývnem. „To slovo sa mi páči.“ *Možno až priveľmi.*

Po mojej reakcii sa trochu uvoľní. Prvý raz, odkedy prišiel, si vydýchne.

Schytím pohárik. „Pripijeme si?“

Načiahne sa za svojím pohárom. „Jasné. Na nás?“

„Na nás.“

Štrng.

#

Zatiaľ čo ostatní sa z baru postupne presunuli alebo vytratili – žena, ktorá vyzerala, akoby mala v nohavičkách mravce, odišla s drsným kovbojom a nervózny párik úbožiacov zrejme zutekal domov –, Ty a ja sme prebrali všetky dôležité témy. Napríklad ktoré z Valeríných a Mikových detí je najmúdrejšie či koľko šortiek s vreckami má podľa nás Mike. (Ja som tipovala šesťdesiatjeden a Ty šesťdesiat.)

Keď sme si o našich spoločných známych povedali takmer všetko, uvedomila som si, že tu sedím už iba preto, lebo alkohol ma príjemne oťapil. Do tváre mi vystúpila horúčava a cítim sa ako lenivý pes v daždivé popoludnie.

Barman Alex – už sme si potykali – ma kŕmi plnenými zelenými olivami, akoby som bola kráľovná zo Sáby a najala som si ho ako osobného čašníka. Ani neviem, či to dáva zmysel, ale je mi to jedno. Dlaňou si podopieram hlavu a počúvam Tyov depresívny príbeh o tom, ako šli minulý týždeň s Mikom hrať golf, a práve vtedy Valerie napadlo, že nás dá dokopy. Zhodou okolností to vypálilo tak, že je Mikov najbohatší a najúspešnejší kamarát (v preklade: má malý penis).

Zdá sa, že po šiestich hodinách rozprávania konečne pochopil, že mi to došlo, a do úst si hodí zopár orieškov.

Haha. Hahahaha. Dobré. Mala by som prestať piť. Klesla som natoľko, že sa smejem na piatackom humore.

„Valerie mi vravela, že píšeš knihy. Je to pravda?“

Paráda!

Zaplaví ma ešte väčšia horúčava a dúfam, že na hrudi sa mi nevyhodili flaky.

Vezmem mobil a zaškerím sa na displej so slovami: „Vďaka, Val.“ Určite je to neuveriteľne príťažlivé. „No, čosi také. Nevieť.“ Na chvíľu sa odmlčím, odchlipnem si martini, aby som si dodala odvalu, a zhlboka vydýchnem.

Ty pokrčí obočie – asi sa čuduje mojej záľube – a zrazu si uvedomím, že nerozumie, čo tým myslím.

„Iba s tým koketujem.“

Zahniezdim sa a na Tyovej tvári sa zjaví úsmev.

„Koketuješ?“ Veľavýznamne pokýva hlavou. Očividne si to vysvetlil po svojom a nepozná druhý význam toho slova. „Aj ja rád koketujem.“ Prstom mi drzo vklzne pod ramienko, a tak si ho hneď schovám.

„Zatiaľ mi nič nevyšlo,“ dodám a popritom mu ruku odsuniem do jeho osobného priestoru, kam patrí. „Pracujem na rukopise, ale ešte nemám agenta.“

Zasa skríví tvár. Usilujem sa nesúdiť ho.

Bežní ľudia nemajú potuchy, o čom hovorím, poviem si v duchu. Odkiaľ má vedieť, ako to v tomto priemysle funguje?

Hodím do seba ďalšiu olivu a pokračujem s plnými ústami. No a čo. „Ak chceš, aby ti vyšla kniha klasickým spôsobom, teda aby bola v kníhkupectve, potrebuješ agenta.“

Všímam si jeho neprítomný pohľad, ktorý veľmi dobre poznám. Ľudia ho mávajú vždy, keď začnem hovoriť o vydávaní. Práve to jediné bolo na Jessem také skvelé. Chápal to a počúval ma.

Možno preto, lebo ho nechápala jeho žena.

Čosi ma ťaží na srdci. Alebo sa len dusím tou hlúpou olivou? Odrazu nemôžem dýchať. Prečo mi to Valerie urobila?

Buchnem sa po hrudi, aby som sa zbavila ťaživého pocitu, aj keď neviem, čo ho spôsobilo, a vtom jeho oči sklznú na moje prsia. Sláva! Je späť.

Moje kozy ho tuším vrátili do reality.

„Čo vlastne píšeš?“

Bože! Doriti!

„Erotickú knižku,“ odvetím, ďalej si súcham boľavé miesto a zahryznem si do spodnej pery. Šanca, že po zvyšok večera ma nebude vyzliekať očami, odletí ako kúsok olivy, ktorý som práve nechtiac vyplula na druhú stranu baru.

„Naozaj? Myslel som si, že si učiteľka.“

Stopercentne som červená ako paprika. Rozpačito myknem plecom. „Som, ale píšem pod pseudonymom, a nie, nepoviem ti ho. V každom prípade, knihy tohto žánru vychádzajú väčšinou v elektronickej podobe, no pokúšam sa o to, aby mi ju vydali klasicky. Je to hlúpe, viem.“ Mávnem rukou, hoci to nepovažujem za hlúpe. Pripadá mi však jednoduchšie nerozoberať túto tému na prvom rande.

Pravdupovediac, najradšej sa o písaní nerozprávam vôbec, lebo vždy sa dostanem do trápnej situácie podobne ako teraz.

„Moja teta píše knihu o našej rodine. Niekedy by si si ju mala prečítať.“

S vypleštenými očami zízam na svoj pohár a na posledné dve olivy, ktoré mi dal Alex. „Uhm, hej. To by bolo...“

Nakloní sa ku mne a v uchu pocítim jeho horúci dych. Celá ľavá strana tela ma začne štekliť.

„Vieš, že učiteľky ma rajcujú?“ Štuchne do mňa lakťom a zrejme má pocit, že tú vetu mi ešte nikto nepovedal. Mlčky prikývnem.

Svojím spôsobom som rada, že zmenil tému, lebo za nič na svete nemienim čítať hlúpe spomienky na niečiu rodinu či počúvať, ako bľaboce, že odjakživa chcel napísať vtipnú knižnú sériu o pólistovi, ktorý lietal po ihrisku ako Clydesdalský kôň.

„To bolo dobré,“ namierim naňho prstom a potom si ním prejdem po ruke, kde mám husiu kožu.

Z pery si oblizne soľ. „Musím uznať...“

Alex pustil príjemný džez a ľuďom, ktorí sú tu s nami a zrejme sem chodia pravidelne, sa očividne páči. Partia postarších nezadaných žien pri zadnom stole sa najprv iba hýbe do rytmu, ale po chvíli všetky vstanú a začnú sa pomaly a nemotorne kolísať bok po boku ako skupinka páriacich sa kobier. Pri pohľade na ne sa cítim nesvoja, no neviem od nich odtrhnúť zrak.

„Čo musíš uznať?“ Ich pohyby ma hypnotizujú. Zároveň mi je smiešne, lebo som si uvedomila, že som tu evidentne najmladšia. Možno to bude môj nový obľúbený podnik.

„Asi to bude znieť ľahkovážne...“

Hovorí šeptom, a tak sa mu konečne pozriem do očí.

Čo ak tu s Tyom budeme sedieť aj o štyridsať rokov a svojou prítomnosťou budeme znechucovať tridsiatnikov? Dovtedy možno zmení účes a peňaženku prestane nosiť na retiazke.

Vyčarím predstieraný úsmev, až sa mi okolo očí vytvoria vrásky, a začnem cmúľať miešadlo na martini.

„To nič. Priveľa rozmyšľania niekedy škodí.“ Zdvihnem obočie. #dnesmiidekarta

„Chcel som povedať, že svojím vystupovaním si ma prekvapila.“

Zamračím sa. Čože?

Chvíľu sa mrví a krúži bourbonom v pohári. Potom sa ku mne znova obráti. „Si inteligentná. Dievčatám, ktoré vyzerajú ako ty, to väčšinou nepáli.“

Hoci alkohol, zmyselná hudba a nechutná vidina, že by som tu s ním tancovala do skonania sveta, ma dosť omámili, jeho poznámka ma z toho stavu bleskovo vytrhne.

Zdvihnem ruku a odtiahnem sa od neho.

Schytí ju, akoby to bola šnúrka balóna, ktorý odlieta. „Nie,“ vyhrkne. „Je to kompliment.“ Končeky mojich prstov si pritísne k hrudi. Srdce mu búši čoraz rýchlejšie.

„Ako to myslíš?“ Prižmúrim oči. Ten úbožiak nie je pripravený na beštiu, ktorá sa vo mne prebúdzá. „Tak, že vyzerám hlúpo, ale teší ťa to?“ Zatlieskam. „Nie som nijaká idiotka!“

Zarazí sa a hodí očkom po ostatných.

„Alebo ti vďaka nohám lesklým od krému a šatám s hlbokým výstrihom pripadáš sexi, a preto...“

Ľudia na nás hľadia.

„Preto,“ rozprávam podobným tónom ako kohút z kreslených seriálov *Looney Tunes*, „musím byť automaticky hlúpa?“ Prekrížim si nohu cez nohu, laktom sa opriem o barový pult a tvár si zaborím do dlaní. Čakám, čo sa stane, a na prst si začnem natáčať pramienok hnedých vlasov. „Môžeš mi to vysvetliť? Ráno som sa depilovala voskom a asi mi to otupilo zmysly, takže tvoje veľké slová som nepochopila správne.“

Vyzerá, že sa každú chvíľu rozplače. Niekoľko ráz si odkašle a ostatní sa vrátia k svojim rozhovorom. Ženy s geriatrickými telami sa ďalej lepia jedna na druhú.

„Ide o to, že som nestretol veľa dievčat, ktoré...“ Po celý čas upiera pohľad na misu plnú orieškov kešu. Tie mu však

nepomôžu vykorčuľovať z tejto situácie. Odkasle si a pokračuje: „Vyzerajú tak dobre ako ty a s ktorými sa môžem porozprávať. Keď som sem prišiel a zbadal som ťa, nemyslel som si, že si ktovieaká múdra. Je to zlé?“ Zmraští sa.

Ironicky sa zasmejem. „Neviem, kamoško.“ Zoberiem si za hrst orieškov a rozchrúmam ich. „Mrzí ma, že som na teba tak vyletela, ale...“

„Nie, páči sa mi to,“ zaklame. Snaží sa udržať veselý tón. „Hovoriš, čo ti príde na jazyk, a to je super.“

Smiešne. Díva sa asi o desať centimetrov nižšie, ako mám jazyk.

Zdvihnem palec a poviem Alexovi: „Má dobré názory.“

Ďalších dvadsať pesničiek sme ticho. Sú jemné a ladné ako dlhé ženské šaty a ťažko povedať, kde sa končí jedna a začína sa druhá. Saxofóny vnášajú do baru erotickú atmosféru. Už chápem, prečo je Viagra v tejto časti Plantationu najdovážanejší artikel.

Napokon si Ty prisunie stoličku bližšie ku mne a prihovori sa mi stíšeným hlasom: „Pozri, Valerie mi to povedala. Rozumiem tomu.“

„Čo ti povedala?“ Prižmúrim oči.

„Že randenie ťa už nebaví. Je mi jasné, že asi si trochu citlivá...“

„Fajn, priznávam, že to nie je moja prvá schôdzka,“ poznamenám a vyprázdním pohár.

Len čo mi alkohol prenikne do hrdla, nevdojak pocítim trpkosť.

Odrazu sa mi vybaví, ako ma Daniel, môj bývalý manžel, požiadal o ruku. Prišiel v obleku, celý žiaril a mal plné ústa rečí o deťoch a minidodávke, ktorou budeme jazdiť na vý-

lety do Connecticutu za jeho rodinou. Často sme o tom hovorili a snívali. Vždy som po čomsi takom túžila a dodnes to chcem, ibaže, ako sa ukázalo, nie s ním.

Nemôžem tu zostať ani o minútu dlhšie, aj keď mám drinky (a olivy) zadarmo.

„Ospravedlň ma na chvíľku.“ Zoskočím zo stoličky a uhladím si hodvábne šaty. „Musím ísť na záchod,“ vysvetlím.

„Ešte jeden?“ Ty ukáže na môj pohárik a skôr, než odídem, zdvihnem palce. (Okej, fajn.)

Dotackám sa do kabínky a vyberiem mobil.

Kto ma z toho dostane?

Po krátkom uvažovaní so zahmlenou myslou usúdím, že to nemôže byť ani Quinn, ani Valerie. Nebolo by im to po vôli. Val by sa mohla aj rozplakať, keďže to celé spískala. Dopekla!

Nie, musím vytiahnuť ťažšie zbrane. Táto situácia si žiada človeka väčšieho kalibru.

Vychádza mi jedine Sarah.

Ja: Môžeš mi o desať minút zavolať s tým, že ma súrne potrebuješ?

Sarah: Je to až také zlé?

Ja: Potrebujem sa odtiaľto dostať.

Sarah: Práve sme dorazili do Poshu. Pridaj sa k nám!

Ja: Dobre, len si musíš vymyslieť, že Ťa prepadli alebo niečo podobné.

Sarah: Môžeš sa na mňa spoľahnúť. :)

Po jej telefonáte do seba hodím obsah pohárika, ktorý na mňa čakal, keď som sa vrátila zo záchoda – možno Ty nie je až taký zlý –, a potom ma Ty ide odprevadiť k taxíku.

Len čo vyjdeme von, na vlhkej pokožke pocítim jemný vánok, ktorý ma veľmi neochladí. Na zátylok mi vystúpia kvapôčky potu.

„Prepáč, že odchádzam. Vynahradíme si to inokedy?“ nadhodím zo slušnosti.

Akosi zvláštne sa na mňa usmeje a vtom si uvedomím, čo sa chystá urobiť, no už tomu nestihnem zabrániť. Vrhne sa na mňa ako divý. Priveľkými perami mi z ničoho nič začne olizovať päťdesiatdolárový lesk. Okrem toho, že mi do úst strká jazyk a pritíska ma k Honde Civic, až na nohe cítim jeho penis, rukou mi šmátra po hrudníku a v dlani zovrie môj spotený prsník so stvrdnutou bradavkou.

Čo to stvára?

Patrí k mužom, ktorí ženy bezdôvodne olizujú. Azda si myslí, že je to sexi?

Jeho útok na moju tvár sa skončí rovnako rýchlo, ako rýchlo sa začal. *Pozor, Rae, zrejme to tak bude aj so sexom.*

„Dnešok som si užil,“ povie. Stále zo mňa nezložil ruky.

„Uhm, hej.“ Odtiahnem sa a odtisnem ho na chodník. „Musím sa poďakovať Valerie.“ Znova si uhladím šaty a zdvihnem palce.

Vzápätí vkĺznem do taxíka a zabuchnem dvere.

#

Keď o dvadsať minút vojdem do Poshu, Sarah zapiští a objíma ma. Podá mi čosi studené vo vysokom úzkom pohári

s hrubým dnom, akoby bola Alfred a ja Batman, a pomasíruje mi plec.

„Chúďatko,“ zahrkúta s našpúlenými červenými perami.

„Máš to u mňa.“ Uzanlivo prikývnem a obzriem si ľudí naokolo, ktorí ešte ani zďaleka nemajú na krku tridsiatku a zvijajú sa v rytme hudby.

V tomto podniku som jednoznačne najstaršia, ale je mi to jedno. Z klimatizácie fúka chladný vzduch, šaty mi vejú na všetky strany a predstieram, že som v klipe Beyoncé. Určite tak aj vyzerám.

Práve keď si nájdem rytmus a mávam rukami, akoby som sa topila v rozbúrenom mori, pripojí sa ku mne najvyšší chalan z davu.

Sarah sa na mňa uškrnie a odtancuje trochu ďalej. Od náramkov sa jej pri každom pohybe odrážajú neónové svetlá. Veľavýznamne na mňa žmurkne, akoby naznačovala: *Nechám vám trochu súkromia. Nemusíš mi ďakovať.*

Zachichocem sa a pokrútim hlavou.

Dovolím chalanovi, aby sa na mňa lepil, lebo keď tancujeme, je to čarovný okamih. Okolo nôh sa nám vinie dym. Na parkete cítiť elektrizujúcu atmosféru. Alkohol je dosť silný a svetlá dosť tlmené na to, aby mi všetci naokolo pripadali ako najpríťažlivejší ľudia, akých som kedy videla.

Ešte nemám tridsaťštyri a on už je (pravdepodobne) plnoletý.

„Som Harrison,“ zapradie mi do ucha.

Prst pritisnem na jeho božské pery, ktoré pripomínajú dokonalé vankúšiky. „Nezničme si túto chvíľu slovami,“ zvolám v snahe prekričať dunenie hudby.

Zachechce sa a zatočí ma. Od vášne sa mi krúti hlava. Harrison si ma opantál.